KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 82	Utkommer hver måned	Juli 1937	Utgiver og redaktør: **Prost Slaattelid** Davik	8. årg.

Den ene røst.

Der summet tusen røster i mitt øre, —
i hjertets skjulte dyp der lød kun én.
Tidt av de mange lot jeg mig forføre
og søkte høit og lavt de vises sten.

Og larmen bragte tomhet kun og kulde,
og trett og angst min dør jeg lukket til.
Nu skrikets art jeg fatte kan tilfulle —
nu spør jeg kun hvad Han, den ene, vil.

De mange røster var som havets brusen,
som tordenskrall henover fjord og fjell.
Den enes var som vindens milde susen
i skogens bladehaug en stille kveld.

Så lær mig du å lytte ved din trone,
[illegible] eneste, som kjenner sjelens trang,
[illegible] over alle røster din må tone
i verdens brus som livets store sang.

E d i n H o l m e.

Om tålmod i trengsler.

Vær da tålmodige, brødre. Jak. 5, 7.

Tålmodighet er det når man i trengsler venter i lydighet på Gud og overlater alt til hans guddommelige allmakt og visdom og helt overgir sig til hans nådige vilje. Dette skal vi gjøre av følgende grunner:

Først skal vi huske på at kors og trengsel kommer fra Gud. Det er han som tillater dem selv om Djevelen og hans redskaper tilføier oss dem. »Jeg danner lys og skaper mørke, jeg gjør fred og skaper ulykke, jeg, Herren, gjør alt dette.« (Es. 45, 7). »Herren er den som døder og gjør levende.« (1. Sam. 2, 6). Hvad vil du da gjøre med det? Kan du stride og føre krig med den Allmektige?

For det andre skal vi være tålmodige, fordi vi har fortjent alt det som rammer oss av straff og kors, ja enda meget mere. Vår synd er alltid større enn Guds straff og refselsen er alltid ringere enn vår synd og misgjerning. Du må også bekjenne at Gud har vist dig langt mere kjærlighet enn vrede, gitt dig mere godt enn ondt.

For det tredje: Vi har fortjent straffen, derfor gjør Gud oss ingen urett. Det vilde jo være urettferdig om Gud slett ikke straffet dig for dine synder, hverken her i dette liv eller efter døden. Det er bedre at Gud tukter dig her på jorden enn i evigheten. Hvorfor skal vi da ikke være tålmodige? Hvorfor skal vi da knurre mot Gud? »Når vi dømmes, da refses vi av Herren, forat vi ikke skal fordømmes sammen med verden. (1. Kor. 11, 32). Men er du utålmodig imot Gud og knurrer mot ham, da beskylder du ham, den rettferdige, for å være urettferdig.

For det fjerde: Du skal ha tålmodighet med Gud, vente og bie på ham. For han har så stor en tålmodighet og langmodighet med dig.

For det femte: Se på vår Herre Jesu Kristi tålmod. Han kunde i et øieblikk ha knust alle sine fiender, alle dem som spottet ham, men han tåler dem, han ber for dem, enda han var helt uskyldig og ikke fortjente deres ondskap. Skulde så ikke vi være tålmodige, vi som fortjener straff, ja helvedes ild. Kristus har av kjærlighet til oss tålmodig båret all lidelse. Skulde så ikke vi lide en liten stund for hans skyld.

For det sjette: Guds store velgjerninger skal drive oss til å være tålmodige. Du vet jo at du ved Kristus er forsonet med Gud. Derfor kan ingen ta ifra dig Guds nåde. »Intet kan skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus vår Herre.« (Rom. 8, 39). Du vet og at Kristus har kjøpt dig til det evige liv. Det kan heller ikke nogen skapning frata dig. Derfor kan du i alt være frimodig og tålmodig.

For det syvende: Guds trofaste forjettelser skal bevare oss i tålmod. »Salig er den mann som holder ut i fristelse, ti når han har stått sin prøve, skal han få livsens krone.« (Jak. 1, 12).

For det ottende: Vi skal være tålmodige fordi det er best for oss selv. Det er til gagn for vår sjel, for »tålmodighet virker et prøvet sinn.« (Rom. 5, 4). Og korset blir lettere å bære ved tålmod. Utålmodighet derimot bringer med sig uro, den hjelper ikke noget, men gjør det bare verre for en selv.

For det niende: Kristus gjør trengslene uskadelige for oss, så de tjener til vår sjels beste. Han har jo betalt for vår synd. Derfor må alle trengsler tjene oss til salighet, fordi Kristus ved sin lidelse har helliget vår lidelse og forvandlet til en lægedom. »Alle ting tjener dem til det gode, som elsker Gud.« (Rom. 8, 28).

For det tiende: Tenk endelig på »at den nærværende tid ikke er å akte mot den herlighet som skal åpenbares på oss.« (Rom. 8, 18). Derfor er det en stor barmhjertighet at Gud tukter oss her i dette liv, som bare er en liten stund sammenlignet med evigheten, og så hisset vil gi oss den glede som er evig.

La oss be: Barmhjertighets fader og all trøsts Gud, jeg ber dig i Jesu navn om å gi mig en sann kristen tålmodighet. Gjør mig villig til å ta Kristi kors på mig, bære det med tålmod og holde ut under det med frimod. Hjelp mig til ikke å knurre og være utålmodig. La mitt hjerte få se på din tålmodighet, Herre Jesus, så jeg kan få styrke til å holde ut. La mig, tålmodige frelser, ikke bli trett, men i tålmod gå inn i Guds rike gjennem trengslene. Jeg trenger tålmodighet for å gjøre din vilje og motta det som du har lovet. Jeg ber dig om å gi mig den, og du vil ikke nekte mig den. Amen.

Efter *Johan Arnd.*

Kyrkjesvara.

Det lyd frå mange kantar av landet vårt idag at salmesongen har tapt seg munarleg i det siste. Eg trur gjerne at dette er sanning, men eg ottast for at det står ringare til med kyrkjesvara. Eg veit at det i mange kyrkjer kan vera bra salmesong — men kyrkjesvara — nei, dei er ei skam for vår upplyste tid. Kva er so grunnen til at dei ikkje vert sungne? Eg trur det kjem av at det store og breide lag av folket ikkje kan dei. Dette kjem vanleg av at ein ikkje lærer kyrkjesvara i folkeskulen. Ein må taka til der. Borna må få læra kyrkjesvara utanat. Det gjer ingenting um ein messar både som prest og klokkar i skulen. Når dei vert rett flinke, so kan borna vera kyrkjelyd og lærarne prest. Det er ein gild svarsong som borna likar godt. Eg har røynt at dei har stor interesse for å læra kyrkjesvara i songtimane. Det er då noko som dei vaksne skulde kunna og borna vil då gjerne læra sovore. Dei får og samstundes større interesse for kyrkja og gudstenesta. Dei vil kjenna seg meir heime der di betre dei kan fylgja med. Eg trur ogso at dei vaksne kringum i heimane vilde få meir interesse for kyrkjesvara når dei merka at borna kunde dei. Vilde kvar og ein gjera kva dei kunde i dette høve, so skulde ein nok snart merka eit skifte. Det er og mi tru at lærde folk mannjamt kyrkjesvara, so skulde ingen kunna klaga på salmesongen heller. Det vilde difor vera å vona at ei nyvaking måtte koma på dette umkverve, til signing for kyrkja vår. *J. Sig. Hauge* (i »Dagen«)

†

Våre døde.

26. mai: Aksel Olsson Almenning; e. kårmann; f. 1846; alderdom.

27. mai: Ales Jensdtr. Husevåg, f. 1845 i Færestrand i Sørvågsøy; alderdom.

28. mai: Anna Andreasdtr. Indrebø, Dombestein; ug. hushjelp; f. 1918; tæring.

29. mai: Astrid Olaidtr. Nyvoll, Aalfot; ug. hushjelp; f. 1911; nyresjukdom.

1. juni: Inga Ludvigsdtr. Bøen, kona til Peder P. Bøen; f. 1898 i Jølster; tæring.

Forgjengelege har du skapt alle menneskjeborn. Salme 89, 48.

Notisar.

Døypte: 23. mai Karen, f. 29. mars av f. Valdemar Martinusson Vik og k. Anna Andersdtr. (f. Kaardal). — S. d. Oddbjørg Johanna, f. 18. april av f. Hans Olsson Myklebust og k. Olufine Olsdtr. (f. Heggelund). — 30. mai Berg Kåre, f. 19. april av f. Birger Bergesson Kjølsdal, Hessevik, og k. Jofrid Johannesdtr. (f. Nore). S. d. Åshild, f. 15. april av f. Rasmus Olsson

— alt vilde for han vera som eit eventyr. Levemåten for folk, levestandarden er for oss heilt onnorleis enn då. Det er sanneleg ei utvikling i alle ytre ting som er makelaus. Og det er til beste for menneskja. Visseleg er det so at ein i vår tid gjerne vil overvurdera slikt. Ein gløymer lett at alt dette er no berre *ytre* ting og at menneskjet sjølv inst inne er det same til alle tider. Det er tvilsamt um menneskja i 1937 verkeleg er lukkelegare, meir tilfredse, meir nøgde med tilveret enn i 1837; det er vel helst tvertimot. Og i dei djupaste og avgjerande livsproblem er ein ikkje nått lenger no enn då. Men kven vil likevel nekta at denne ytre framgong på mange måtar er eit gode? Og for den kristne kjem alle gode gåver frå Gud. Det er han som har nedlagt alle dei vidunderlege krefter i natura. Det er han som har sett menneskjet til herre over sin skapning her på jorda, til å leggja den under seg og få makt over natura. Det er han som velsignar menneskjet sitt strev og let det lukkast. Det er han som har velsigna vårt land og vår bygd i desse 100 år, gjeve fred og framgong. All god gåve kjem ovantil, frå faderen til ljosa. Difor sømer det seg for oss ved denne gudstenesta å takka Gud for alt det gode han har gjort mot oss og våre fedrar, for hans velsigning, for hans nåde, den ufortente. Alt godt i den einskilde sitt liv, i heimebygda sitt liv, i folket sitt liv, kjem frå Herren. Difor: Gløym ikkje hans velgjerningar. Takk alltid Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi namn.

(Framhald).

Sogneprest Magelssen.

(I sin bok: »Familien Magelssen« forteller hospitalsprest N. S. Magelssen en hel del om sin far Wilhelm Christian Magelssen som var sogneprest i Davik 1828—33).

Min far er født 2. mai 1804 i Oslo av foreldre farvermester Christian Magelssen og hustru Anna Marie Gullichsen. Høsten 1814 blev han elev av Kristiania Katedralskole og derfra dimitteret til universitetet i juli måned 1822. I august s. å. tok han eksamen artium med karakter Laudabilis. Efter å ha tatt eksamen philosophicum med samme karakter overtok han en huslærerpost hos sognepresten til Slidre i Valdres, Edvard Christie. Den 25. desember 1825 blev han forlovet med dennes datter Maren Dorothea Marie Stolpenberg Christie. I august 1826 forlot han Slidre og reiste tilbake til Kristiania for å fullende sitt teologiske studium. I desember 1827 tok han den teologiske embedseksamen og derefter den homiletiske og kateketiske prøve, alt med karakteren Laudabilis.

Den 22. mai 1828 utnevntes han til sogneprest i Davik og blev ordinert i Vår Frelsers kirke i Kristiania 29. aug. s. å. Den 16. september inngikk han ekteskap med sin forlovede; de blev viet av hennes far i Slidre kirke. Hun var født 20. juli 1805 i Sogndal. Hennes far var da personellkapellan hos sin far David Wærnes Christie som var prest i Sogndal og prost i indre Sogn. Kort efter bryllupet reiste de til Davik og kom dit 9. oktober 1828.

Den 16. oktober 1833 blev han utnevnt til sogneprest i Sogndal, 1834 blev han prost i indre Sogns prosti, 1842 blev han sogneprest i vestre Toten, 1860 prost i Toten prosti. Han døde 19. januar 1876 på en embedsreise til Lillehammer, hvor han om morgenen fantes død av hjerteslag i sin seng. Han blev begravet på Ås kirkegård i vestre Toten den 2. februar under stor deltagelse fra menighetens side. (Forts.)

Dikte av Claus Frimann.

13. Den norske Fiskers Sang.

Jeg reiser ud i tomme Baad,
Vil Gud mig intet give
Forgieves kaster jeg min Lod,
Og lang vil Dagen blive.
Men du som Liv og Aande gav
Og skabte Hav og Fisk i Hav,
Du vil mig ikke glemme!

Du kalder til sin visse Tid
De store Fiskesværme,
Til vore øgne Strande hid
De legende sig nærme.
Vi kiende deres Hvilested
Og mangen Ladning følger med
Vort Garn og Snor tilbage.

Velsign, o Gud, hver Fiskegrund
Til Landets sidste Odde!
Mæt hver en hungrig Fiskers Mund!
Opfyld de tomme Baade!
Giv Landet Fred at Fiskersön
Hos Fader tiene maae sin Lön
Og ei af Baaden drages.

Ed. B. Giertsens Boktrykkeri

Bakke, Bryggja, og k. Ragna Nikolaidtr. (f. Åsen). 6. juni Ragna Kristin, f. 1. april av f. Birger Rosenlund og k. Astrid Kristensdtr. (f. Frimannslund). — 13. juni Gerd, f. 26. des. av f. Andreas Eliasson Ytrehauge og k. Gunhild Hansdtr. (f. Thunold). — S. d. Kirsten Svanhild, f. 16. mars av f. Ingolf Jakobsson Oldeide og k. Kristine Ingebriktsdtr. (f. Oldeide). — S. d. Modulf Harald, f 27. febr. av f. Ingvald Matiasson Ødegard og k. Henny Rasmusdtr. (f. Svarstad). — 20. juni Anny Rakel, f. 14. mai av f. Sigurd Rasmusson Isehaug og k. Malene Gabrielsdtr. (f. Nygjerd).

Ektevigde: 12. mai Sverre Bergesson Humborstad og Edith Jensen, Kjølsdal. — 20. mai Helmfred Severinsson Løfnes og Hilda Martinusdtr. Leirgulen. 20. mai Erling Martinusson Leirgulen og Andrea Johannesdtr. Sunde, Jølster. – 8. juni Olav Monsson Kroken og Elisa Andersdtr. Mjånes. — 20. juni Samuel Henriksson Stokkenes, Eid, og Astrid Didriksdtr. Isane. — 19. juni lærar Karl Johansson Hattegjerde og Dagny Hågensen, Oslo. — 21. juni Kristoffer Olsson Bugjerde og Jenny Olsdtr. Leite.

Basarar: Maurstad 1. juni til gamleheimen kr. 237.24. — Aalfot 25. april til sjømannsmisjonen 170. — Davik 18. mai til heidningmisjonen 206.12. Hennøy 18. mai til heidningmisjonen 50.75.

Ofring: Aalfot 23. mai til sjukerøktlaget kr. 27.46.

Avgangsprova. 2 born i Maurstad var sjuke og tok difor prøva seinare. Dei fekk i stil: 1,5 og 2,5; i rekning 1 og 1.

Ein ny vakker altarduk har vi no fått i Davik kyrkje. Den er sydd gratis av fruene Wiese, Drageset, Samma Hamre, Oleanna Bøen og Slaattelid.

For 100 år sidan: Døde: 3. juli 1837 Ragnilde Pedersdtr. Krabbestie, kårkone, 57 år. — Vigde: 2. juli enkjemann, gardmann Simon Liesæter (son til Isak Michelson), 47 år, og enkje Jøde Midgjelde, 34 år, dtr. til Christen Pedersen. — 2. juli husmann Jahn Knudsen Houge, Bremanger, 29½ år, og Margrethe Hesteviig, 24 år, dtr. til Gjert Gjerisen. — 5. juli husmann Mons Jacobsen Myrold, 29½ år, og Anne indre Davig, 33 år, dtr. til Lasse Andreassen. — 12. juli enkjemann, gardmann Knud Hornet, son til Ole Johnsen, 38 år, og Mette Møchlebust, Aalfot, 38 år, dtr. til Mons Samsonsen. — 14. juli Jacob Krabbestie, 31 år, son til Guttorm Nielsen Havnen, og Kari Krabbestie, 26 år, dtr. til Niels Nielsen.

Gudstenster:

9. sund. etter treein., 25. juli: Davik.
10. sund. etter treein., 1. aug.: Rugsund.
11. sund. etter treein., 8. aug.: Davik.
12. sund. etter treein., 15. aug.: Totland.
13. sund. etter treein., 22. aug.: Aalfot.

Kvittering for kontingent. Josefine Dyrstad, Marie Askevik, Samson Strømmen, Kristine Myklebust, Anders Bortneskar 2 kr. — Kristianne Blomvoll, N. N. 2.50. — Jonas Rimstad, Mons J. Myklebust, Jakob G. Berstad, Kristian Hunskår, Mrs. Jorgine Swanson, (Dyment, Canada), 3 kr. - Lærar L. Eldevik, Samuel Torheim, Oluf Englestad 5 kr. Tilsaman kr. 15.00. Hjarteleg takk til alle.

Preikestolen i Davik-kyrkja.

Gode gåver.

(Preike i Rugsund 5. juni ved 100-årsfesten for formannskapslova).

All god gåve og all fullkoma gåve kjem ovantil, frå faderen åt ljosa, han som det ikkje er umbrøyte ved eller skiftande skugge. Jak. 1, 17.

1. Teksten talar um *gode gåver.* Dei 100 år vi idag ser attende på har i sanning gjeve vårt land og vår bygd gode gåver. Dei som var gamle i 1837, vilde ha vanskeleg for å kjenna seg att no. Berre fjella og sjøen er dei same. Det har vore eit umskifte og ein framvokster som aldri fyrr i vår folkeætt i so kort ei tid. Det har vore ei veldig utvikling på alle kantar, framsteg på alle umkverve. Ein tenksam gamal mann frå 1837 — kor mykje vilde han ikkje finna å undra seg over. Husa vi bur i, dei uppdyrka og utskifte gardane, motorbåtane, klædebunaden utover bygdene, skulane våre, avisene i kvar manns hus, telefon, telegraf, elektrisk ljos, radio, fykemaskina som durar gjenom lufta, bilen som susar burt etter landevegen,